

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. M.,**
státní příslušností Gruzie
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou
sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č.j. OAM-560/ZA-ZA11-ZA02-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, se sídlem Praha 2, náměstí I. P. Pavlova 1785/3, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V doplnění žaloby žalobce namítal, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy zejména v tom smyslu, že nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Podle

žalobce žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména dle § 14 zákona o azylu, tedy podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť v případě hodném zvláštního zřetele lze udělit azyl z humanitárního důvodu. Rodinná situace žalobce měla být posouzena jako důvod zvláštního zřetele, jež měla vést k udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalobce tvrdil, že správní uvážení překročilo meze zákona a že jej správní orgán vyložil příliš úzce. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci; žalovaný nevzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k případu žalobce a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy. Žalobce zdůraznil, že jeho manželka a děti jsou integrovány na území České republiky, všichni zde pobývají legálně na základě uděleného trvalého pobytu; manželka i obě dvě děti jsou citově vázány na žalobce, jejich odloučení by fakticky způsobilo rozpad rodiny. Žalobce dále namítal nedostatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z odůvodnění tohoto rozhodnutí dle žalobce není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce žalovaný vycházel.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyslovil nesouhlas, neboť tyto dle žalovaného neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu, a odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný dle svého tvrzení dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečně zdůvodněné. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí je z hlediska ne/naplnění všech forem mezinárodní ochrany, a to i ve vztahu k žalobou napadenému neudělení humanitárního azylu, dostatečně odůvodněno a důkazně podloženo, žalovaný se vypořádal se všemi důvody, které žalobce jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, a v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K námitce vážící se k neudělení humanitárního azylu žalovaný sdělil, že dle jeho přesvědčení se s ohledem na předestřený příběh žalobce zcela dostatečným způsobem vypořádal s otázkou neudělení humanitárního azylu žalobci, proto žalovaný považoval žalobcovu námitku týkající se této věci za zcela nedůvodnou. Zkoumáním důvodů uvedených žalobcem, resp. zjišťováním zvlášť zřetele hodných důvodů pro udělení humanitárního azylu se žalovaný dle svého vyjádření ve svém rozhodnutí zabýval, přičemž dospěl k závěru, že v existující rodinné situaci, jak ji žalobce popsal v průběhu správního řízení i v žalobě, neshledal zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dále uvedl, že při hodnocení naplnění této formy mezinárodní ochrany rozhodl při plném respektování existující judikatury, v mezích a hlediscích stanovených zákonem, v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; rozhodnutí je též řádně odůvodněno. Žalovaný podotkl, že zvlášť zřetele hodným důvodem dle ustálené judikatury není kritérium míry integrace, řešení této záležitosti by mělo být hledáno a nalezeno v obecné cizinecké úpravě obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Podle žalovaného udělení humanitárního azylu je spojováno se zjištěním zvlášť zřetele hodného důvodu spočívajícího především ve vážném zdravotním stavu žadatele či je spojováno s vysokým věkem žadatele – žalobce žádný takový důvod sám neuvedl a správní orgán jej v průběhu řízení také nezjistil. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.
3. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č.

150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 16. 6. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 6. 2016 žalobce mimo jiné uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, pouze když dlouho namáhá nohu, tak ho bolí následkem autonehody – má nohu o 2 cm kratší. Autonehoda se stala 21. 10. 1998, necelé dva roky se léčil ve vlasti, prodělal tam dvě operace, pak odjel na rok a půl do Ruska a tam prodělal další dvě operace. Jako důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak žalobce uvedl, že tady má rodinu, manželku, dceru, syna; manželka a dcera zde mají trvalý pobyt; syn trvalý pobyt nezískal, protože jel domů, kde ho odvedli na základní vojenskou službu, strávil tam rok a ten mu nebyl započítán do nepřetržitého pobytu v České republice; v současnosti má syn podanou novou žádost o trvalý pobyt; žalobce zde chce být s rodinou, živí je, pomáhá jim; jiný důvod pro podání žádosti nemá, jen když byla v roce 2008 válka s Ruskem, posílali mu povolávací rozkazy, ale on byl v České republice, takže ho neodvedli; v minulosti se účastnil obou válek, v roce 1992 a 1994, a více nechce. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce mimo jiné uvedl, že v roce 2007 opustil Gruzii, protože bylo velmi těžké starat se o rodinu, měl velmi malou mzdu; lidé celkově dostávali nízké mzdy, situace tam byla nestabilní – stále nějaké konflikty. Chtěl, aby jeho děti získaly dobré vzdělání; úroveň školství velmi prudce klesla, lidé měli mnoho různých problémů a málo se starali o své děti. K dotazu, zda měl v Gruzii nějaké problémy, ať už před rokem 2007 nebo během návštěv po roce 2007, odpověděl, že ne, jediné snad v roce 2008 ho povolávali do armády, ale on byl zrovna v České republice, ve vlasti mu chodily povolávací rozkazy; ale ta válka rychle skončila a to bylo vše. Dále uvedl, že v roce 2007 sem přijel se svojí manželkou, měli pracovní víza; už neví, jak dlouho to pracovní vízum platilo, pak společně se známými založili v České republice firmu. Když od firmy odešel, měl živnostenský list, takže zde pobýval za účelem podnikání – pracoval na různých místech, pracoval ve skladech; pak pracoval na stavbě, založili si zde stavební firmu. Když byl žalobce ve Francii, manželka odjela s dětmi do Gruzie a byt vrátili majiteli, ale hlášená adresa mu zůstala; požádal nového nájemce, aby mu schovávali poštu a aby mu o tom řekli, že si bude poštu vyzvedávat; asi 5x nebo 6x mu zavolali, ale vždy se jednalo o něco nedůležitého, např. platba za internet nebo reklamy, ale když mu přicházely důležité úřední dopisy, ty byly asi čtyři, neřekli mu o tom, prý si mysleli, že se jedná o reklamu. Když pak tu poštu po návratu třídil, tři dopisy se vrátily zpět, protože si je nevyzvednul, ale poslední si stačil vyzvednout, byla tam informace, že mu zrušili pobyt, protože si nevyzvedává poštu; to se stalo v květnu 2014. K dotazu, jak situaci řešil, uvedl, že už nic neudělal, zůstal zde načerno; ukázal dopis známému, ten mu řekl, že už nemůže dělat nic, že už uběhla lhůta pro odvolání; od té doby zde zůstal nelegálně. Nechtěl zde svoji rodinu nechat samotnou. Nebyl přesvědčený o tom, že se bude moci vrátit do České republiky, bál se, že už ho sem nepustí, hlavně poté, co od policie dostal vyhoštění. Jedno vyhoštění dostal v roce 2014 na rok, podruhé ho vyhostili teď na tři roky; v obou případech ho chytili v květnu, poslední vyhoštění dostal před měsícem.

K dotazu, proč v roce 2014 po vyhoštění nevystěhoval na rok a pak se opět legálně nevrátil do České republiky, odpověděl, že neměl žádnou záruku, že by se mu podařilo vrátit zpět; u nich je velmi těžké vyřídit si vízum. K otázce, zda měl v České republice problémy se zákonem, odvětil, že v říjnu 2013 měl řízení pod vlivem alkoholu, dostal na rok zákaz řízení a podmíněný trest na 16 měsíců; kvůli tomu mu asi zrušili to vízum, ale to neví. S manželkou pracovali společně ve skladech, potom se žalobcem pracovala v jejich firmě, měla na starost administrativu; následně měla také živnostenský list; v poslední době je zaměstnaná ve skladu, neví přesně, jak dlouho; poté, co získala trvalý pobyt, tak má stálou práci. Žalobcův syn před armádou v Gruzii studoval střední školu, kterou neukončil; jel se pouze podívat domů a tam ho odvedli do armády; v současné době má živnostenský list, pracuje na stavbách. Syn má dlouhodobý pobyt, bude podávat žádost o trvalý pobyt. Žalobcova dcera zde studuje střední školu – počítačovou grafiku. Dcera získala trvalý pobyt společně s matkou. Žalobce uvedl, že žije na společné adrese s manželkou a dcerou. Když ho poprvé zadrželi, tak neřekl, že bydlí se svojí manželkou, protože se vyděsil, že manželka bude mít kvůli němu problémy s doklady a že ji mohou kvůli němu sebrat; říkal si, že to tak bude lepší; podruhé výsledk prováděl stejný policista jako v prvním případě a žalobce prostě řekl, že se jeho situace nezměnila a je úplně stejná jako před dvěma roky. Žalobce pracuje brigádně, dělá nárazovou práci; snaží se přispívat na rodinu, pomáhá jim. Kdyby se musel vrátit do Gruzie, myslí, že by se jim rozpadla rodina; děti by zůstaly bez otce a manželka bez manžela. Manželka a děti zde mají vlastní život a svoje povinnosti. I když děti budou žít vlastním životem, žalobce by je nikdy nedokázal opustit, žít bez nich. Jejich mentalita je v něčem trochu jiná, jsou zvyklí udržívat rodinu pohromadě. V roce 2009 nebo 2010 žalobce bolela šije, takže byl na celkovém vyšetření v Praze; zkontrolovali i jeho nohu, žádné problémy nezjistili; od té doby neměl žádné problémy.

6. Ve správním spise se dále nachází zejména informace Ministerstva zahraničních věcí o Gruzii ze dne 17. 6. 2015 č.j. 98834/2015-LPTP a ze dne 3. 6. 2016 č.j. 103507/2016-LPTP, výroční zpráva Human Rights Watch o Gruzii ze dne 27. 1. 2016, zpráva Freedom House ze dne 28. 1. 2015 s názvem „Svoboda ve světě 2015 – Gruzie“, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 23. 6. 2016 a žalobou napadené rozhodnutí ze dne 13. 7. 2016 č.j. OAM-560/ZA-ZA11-ZA02-2016, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. Hlavní žalobní námitkou bylo překročení mezí správního uvážení, neboť dle žalobce byly naplněny důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu ve smyslu § 14 zákona o azylu.
9. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
10. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu z humanitárního důvodu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2017 č.j. 5 Azs 62/2016-87: „*Další kasační námitkou stěžovatelů bylo neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Povahou tohoto ustanovení se zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, v němž dovodil, že je nutné, aby žalovaný nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a posoudil jeho naplnění v konkrétní věci, teprve poté může přistoupit*

ke správnímu uvážení. Jak uvedl zdejší soud např. v usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, „[r]ozlišování mezi oběma fázemi rozhodování o (ne)udělení humanitárního azylu má zásadní význam pro jeho přezkum soudem. Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.), výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem“.

Povinnost interpretovat neurčitý právní pojem „případ zvláštního zřetele hodný“ ovšem neznamená podat vyčerpávající výčet případů, na něž toto ustanovení potenciálně dopadá, takový postup by dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani nebyl možný, neboť by se přičil účelu tohoto ustanovení, kterým je možnost azyl poskytnout i v situacích, v nichž nejsou dány důvody dle § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat i na zákonem nepředvídané či nepředvídatelné okolnosti konkrétního případu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, mezi obvyklé případy zvláštního zřetele hodné patří „udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu“.

11. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval možností udělení azylu z humanitárního důvodu, přičemž dospěl k závěru, že z výpovědí žalobce je zřejmé, že tento je dospělou a svéprávnou osobou, schopnou se o sebe samostatně postarat a rovněž schopnou se samostatně živit; ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že v minulosti podstoupil několik operací nohy jako následek autonehody; v současné době však žádné zdravotní potíže nemá a zdravotní potíže rovněž neuváděl mezi důvody žádosti; správnímu orgánu rovněž není známo, že by rodinní příslušníci žadatele pobývající v České republice, konkrétně manželka, syn a dcera, byli jakýmkoliv způsobem znevýhodněni či by byla jejich rodinná, sociální či ekonomická situace ovlivněna takovým způsobem, aby bylo možno hovořit o případě hodném zvláštního zřetele; žadatelova manželka a syn v České republice pracují a jeho dcera zde studuje střední školu; žadatelův syn je dospělý a v současné době žije v samostatné domácnosti s družkou; dcera dosáhne zletilosti v říjnu 2016; žadatel uvedl, že rodině pomáhá tak, že dělá nárazovou práci a z ní se snaží rodině přispívat; k tomuto správní orgán konstatuje, že na základě uvedeného nepovažuje žadatelovu situaci za případ hodný zvláštního zřetele.
12. Zdejší soud se s tímto hodnocením provedeným žalovaným plně ztotožňuje, přičemž toto odůvodnění na rozdíl od žalobce považuje za zcela dostačující (neboť z tohoto odůvodnění jsou jednoznačně seznatelné důvody, proč se žalovaný rozhodl humanitární azyl neudělit), a dodává, že snaha o legalizaci pobytu s rodinou žijící na území České republiky není natolik závažným důvodem, který by naplňoval zákonem stanovenou podmínku případu zvláštního zřetele hodného (k tomu nelze využít institutu mezinárodní ochrany, nýbrž institutů předvídaných zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014 č.j. 5 Azs 104/2014-39, s nímž se zdejší soud plně ztotožňuje: „Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu je možno udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem je třeba zvažovat v rámci důvodů udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu či důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a a

§ 14b zákona o azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 - 77). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

V projednávaném případě stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu azylového řízení skutečnosti, jež by mohly svědčit o tom, že jsou v jeho případě dány natolik mimořádné okolnosti, které by bylo nutno zvážit z hlediska udělení humanitárního azylu. Svoji žádost založil jen na tom, že si v průběhu správního řízení založil v České republice rodinu. K tomu je však třeba uvést, že „snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky [...] je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60). Žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, k nimž by bylo třeba přihlídnout v rámci rozhodnutí o humanitárním azylu, stěžovatel neuváděl.“

13. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka zvláštního zřetele hodného, čímž nedošlo ani k otevření prostoru pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu udělí, či nikoliv. Stěžejní žalobní námitku o tom, že v daném případě měly být splněny podmínky udělení humanitárního azylu, proto soud neshledal důvodnou.
14. Pokud jde o žalobcovy námitky, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, že žalovaný nevzal v úvahu veškeré skutečnosti a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy, soud podotýká, že žalobce nespecifikoval, v jakém ohledu byla skutková zjištění učiněná žalovaným nesprávná či neúplná a s jakými důkazy se měl žalovaný opomenout vypořádat. Soud naopak uzavřel, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn správně a úplně, žalovaný se vypořádal se všemi důkazy a z učiněných skutkových zjištění vyvodil odpovídající právní závěry. Ani tyto žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.
15. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
17. Ustanovená zástupkyně žalobce Mgr. Liliana Křístková, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a písemné podání (doplnění fakticky

blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně